

POROČILO O OBČNEM ZBORU SPDT

ki se je vršil 2. aprila 1965 v
Gregorčičevi dvorani v Trstu.

- Dnevni red: 1) Poročilo predsednika
2) Poročilo tajnice
3) Poročilo blagajnika
4) Poročilo pregledovalcev računov
5) Razno - diskusija
6) Volitve

V odsotnosti predsednika prof. Z. Jelinčiča je podala poročilo podpredsednica dr. Sonja Mašera; najprej pa je pozdravila prisotne člane in predstavnike ŠZ BOR, SGKZ in P.D. CANKAR (Bojan Pavletič, Bogo Samsa in M. Magajna), ki so seveda prav tako izročili pozdrave našemu društvu. Sledilo je poročili tajnice (glej prilogo!).

Nato je podal poročilo blagajnik:

SALDO iz prejšnje poslovne dobe

Lit. 221.673.-

SALDO 2.4.65

" 175.903.-

Razni dolgovi

" 57.000.-

Končni saldo 2.4.65

Lit. 118.903.- (glej
prilogo!)

Ob koncu poročila je blagajnik še predlagal povišanje članarine (saj je članarina že 11 let enaka!) - predlog je bil sprejet in višina članarine je sledeča: dijaki 240.- lir in ostali člani 500.- lir. Prav tako je poročal, da se je povišala naročnina za Planinski vestnik na 800.- lir - vse to pa bo veljalo l. 1966.

Sledila je diskusija, ki se je vršila na podlagi tajniškega poročila.

Vrstili so se razni predlogi:

izleti naj bi se vršili v soboto popoldne in nedeljo - to je nemogoče, ker je večina izletnikov zaposlenih; edina rešitev - manjša skupina z avtomobili;

ustanovil naj bi se mladinski odsek - ena novih nalog odbora;

obnovil naj bi se plezalni tečaj - več reklame, tudi s filmi o plezanju;

vaditelji bi bili Sandi Blažina, Marko Lah in Marjo Gec;

v zimski sezoni naj bi se zopet obnovilo zimovanje, po možnosti s smučarskim učiteljem;

Brat

sledil je predlog o krajših nedeljskih popoldanskih izletih v tržaško okolico ali v bližnje zamejske kraje;

(diskusije so se udeležili Marko Lah, Jožko Baša, Primož Možina, v manjši meri tudi drugi - vsem je seveda odgovarjala podpredsednica dr. S. Mašera)

Daljši govor je imel predstavnik ŠŽ BOR Bojan Pavletič, ki je društvu izrazil marsikatero grajo in nasvet - društvo bi se moralo najprej prilagoditi novemu življenskem gledanju in načinu; izstisniti bi moralo ~~maksima~~ maksimalno kar se da: manj izletov, a bolj organiziranih, za določitev datuma izletov bi se morale nujno povezati z drugimi društvi; prav tako manj predavanj (z boljšimi predavatelji v gledališki dvorani Kulturnega doma); poleg tega je poudaril dejstvo, da mladino najbolj pritegne tekmovanje zato naj bi društvo organiziralo več tekmovanj - orientacijski pohodi v domačem in tujem okolju; v zimskem času pa bi moralo prirediti zimski športni teden z vsakovrstnim tekmovanjem (tudi v kepanju...) - zmagovalce bi naj pritegnili na poletne izlete z vsaj 1 brezplačnim izletom (kot nagrada). Poudaril pa je, da je osnova in prvi pogoj vztrajnost odbornikov in seveda sodelovanje med starejšimi in mlajšimi člani.

Sledile so volitve; volilnih upravičencev je bilo 38 - izidi so sledeči:

Za predsednika je bil zopet izvoljen prof. Z. Jelinčič.

<u>Oborniki:</u>	1) Dr. Sonja Mašera	-	gl. 37
	2) Alojz Bucik	-	35
	3) Nedoh Danijela	-	35
	4) Visini Ivan	-	33
	5) Jagodic Žarko	-	31
	6) Marko Lah	-	31
	7) Rudež Pino	-	30
	8) Možina Primož	-	29
<u>Namestniki:</u>	1) Bratož Štefan	-	28
	2) Didak Laura	-	26
<u>Nadzorniki:</u>	1) Micheluzzi Danilo	-	24
	2) Urbič Gustav	-	24
<u>Razsodišče:</u>	1) Gec A.	-	27
	2) Godina Vladimir	-	27
	3) Vatovec Ivan	-	25

Bratož

Tajniško poročilo

Odbor SPDT, ki danes polaga obračun svojega delovanja v razdobju od zadnjega občnega zbora 6.12.1963 - do danes, se je z vnemo lotil dela, da bi pripomogel k čim večjemu razmahu in k razširitvi planinskega udejstvovanja, ker smatra, da je tako udejstvovanje koristno, posebno mladini, saj se vrši v svežem gornjem zraku, v okviru prirodnih lepot in zanimivosti in je dostopno prav vsem.

Odborovo delovanje, ki se je vršilo na rednih tedenskih sejah, je bilo zelo raznovrstno - glavni del je seveda zavzemalo prirejanje izletov, poleg tega pa je odbor priredil tudi letos vrsto zanimivih predavanj z diapozitivi, dve uspeli smučarski tekmovanji, orientacijski pohod v okviru portnega tedna; poskrbel je za razširitev Planinskega vestnika. Poleg vsega tega je odbor še moral izvrševati vse "drobno" delo administrativnega značaja, ki je z vsem ostalim delom v zvezi. Če bi bilo lahko in tudi doseženi uspehi niso taki, kot si jih je odbor želel.

V preteklem razdobju je društvo priredilo skupno 11 izletov. Ti imeli v glavnem za cilj slovenske vrhove, kot n.pr. Pokljuko in Tosec, Triglav, Mangart, in druge, poleg teh pa tudi nekoliko bolj oddaljena itviška jezera. Nekateri izleti so dobro uspeli, posebno izleta na Triglav in Mangart, ki sta privabila mnogo mladine - žal pa se niso mladi udeleženci zvali na druge naše izlete, ki so zaradi tega le deloma uspeli. Nekaj izletov pa je morale odpasti prav zaradi premajhnega števila vpisanih. Če seveda zelo negativno dejstvo - društvo namreč šteje letos 303 člane, ^{od katerih je 22 novih članov} a izlete se prijavi kvečjemu 40 članov - to je v vseh ozirih premajhen ^{slabo} vpliv, kar seveda vpliva moralno in materialno na delovanje odbora. Poleg tega opažamo, da uspejo v glavnem tisti izleti, ki imajo kot cilj že dobro poznane kraje. To je z ene strani razveseljivo, kajti pričaja, da je naša naših planin trajno privlačna. Vendar pa se cilji naših izletov ne smejo omejevati le na vedno iste kraje. Naše društvo bi želelo odkriti ~~nov~~ novim članom, posebno mladini, tudi lepote in očarljivosti, ki se skrivajo pod manj znanimi imeni vrhov in dolin naših planin.

Vredn.
Bratec
Puhar

razveseljivo dejstvo v letošnjem razdobju je bila obnovitev smučarskih tekem. Društvo je priredilo letos kar dve tekmovanji: 7. februarja smučarske in sankarske tekme v Črnem Vrhu, 7. marca pa smučarske tekme na Livku. Res se je s tekmami v zvezi pojavilo nekaj nerodnosti in nepravilnosti - za kar se odbor tudi sedaj oprusti - vendar pa sta tekmovanji uspeli. ~~Tejem~~ Tekem samih se je udeležilo skupno preko 40 tekmovalcev, vseh izletnikov pa je skupno bilo preko 100, v veliki večini same mladine, ne ~~upoštevajoč~~ udeležence, ki so se pripeljali z zasebnimi avtomobili. Ta uspeh je ~~na~~ odboru vlil mnogo upanja za bodočo zimo in naredil bo vse mogoče, da bi se v bodoče priredilo čim več takih ~~tejem~~ tekmovanj.

V zvezi s tekmovanji je društvo priredilo tudi uspel večer nagrajevanja zmagovalcev obeh tekem in predvajanja filmov in diapozitiv, ki so se našale na tekme same. Pri tem ne moremo mimo tega, da izrazimo upanje, da se bodo "zimski" udeleženci izletov prav tako polnoštevilno odzvali tudi na ostale izlete našega društva, kajti narava je prav tako lepa in očarljiva v vseh letnih časih.

To so nam najlepše dokazala zanimiva predavanja z diapozitivi, ki so bila tudi v preteklem razdobju na sporedu. Skupno je bilo prirejenih 9 večerov, na katerih so nam prikazali vsakovrstne lepote naših in tujih gora priznani slovenski predavatelji kot Ante Mahkota, prof. Rado Kočever, prof. Kambič, prof. Fran Avčič in tudi naši domači planinci kot Sandi Blažina in dr. Rafko Dolhar; poleg tega je bil še večer filmov Aljoše Žerjale in večer diapozitivov nekaterih ~~naših~~ članov našega društva.

V zvezi s predavanji moramo podčrtati dejstvo, da sta se dve zadnji predavanja že lahko vršili v Kulturnem domu in da je prvo predavanje, t.j. predavanje Sandija Blažine o "Jugoslovanski ekspediciji v Bolivijskih Andah 64", privabilo v Kulturni dom presenetljivo veliko število občinstva. Res je škoda, da se tako številen odziv pojavi le redkodkaj.

Poleg uspehov se seveda vedno pojavijo tudi neuspehi. Plezalni večer se v preteklem razdobju ni mogel obnoviti in tudi kar se tiče planinko-orientacijskih pohodov je delovanje skoraj popolnoma negativno. Edini tak pohod je bil organiziran v okviru športnega tedna. Prav tako se ne vršijo več krajši izleti po tržaških okolici ali v bližnje zamejske kraje.

to bi se moralo obnoviti - seveda pa je to v najtesnejši zvezi z
odzivom mladine, saj je vse to prenehalo prav zaradi popolnega nezanimanja
mladine.

Prav tako negativno je nezanimanje, ki vlada med našimi člani za edino slo-
vensko revijo, ki je v celoti posvečena planinam, to je "Planinski vestnik",
ki izhaja v Ljubljani. Naročnikov je 62 - tako število je v primerjavi s
številom članov (303) vsekakor zelo majhno. "Planinski vestnik" je zelo za-
nimiva revija, ki vsebuje raznovrstne članke o naših in tujih planinah, poleg
tega pa vsebuje novice v zvezi s planinarstvom. Ob tem opozarjamo naše
člane, posebno planince, tudi na to, da bi sami včasih lahko pripisovali
kak sestavek s planinsko temo bodisi za Planinski vestnik ali pa za Primorski
dnevnik - tudi to pomaga k razširitvi zanimanja za naše planine.
Popolnoma je prenehalo tudi delovanje naše knjižnice. Razen odbornikov ni
nobenega člana, ki bi se zanimal za planinsko literaturo. Res je, da je sedež
društva precej oddaljen od središča mesta, vendar pa bi se že kako uredilo,
le da bi člani pokazali kaj več zanimanja za zanimive knjige o gorah.

Iz navedenega delovanja v preteklem razdobju, iz uspehov in
neuspehov, je razvidno, da je takò med članstvom kot v naši javnosti še
vedno premalo zanimanja za pravo planinstvo. Res se je pojavilo v zadnjih
časih - v zvezi s tekmami in s predavanji v Kulturnem Domu - neko prebujenje,
kar je odbor razveselilo in mu vlilo več zaupanja v bodoče razdobje. Vendar
pa obstaja bojazen, da bi ne bilo tako prebujenje le začasno. Društvo upa,
da se bo to ^{prebujenje} nadaljevalo in se povečalo. Posebno pa se zopet in zopet obrača
na mladino, ki se še vedno vse premalo zanima za planinarstvo in za naše
lepe planine. Skoraj neobhodno potrebno je, da spozna mlad človek užitek, ki
ga nudi vzpon na prelepe slovenske vrhove; poleg tega pa bi se moral zavedati,
da ga življenje v hribih fizično in umsko krepi, da mu dviga borbeni duh in
veča delovno zmogljivost - utrjuje ga namreč za borbo z vsakdanjim življenjem.
Prav tako pa se obračamo tudi na starejše člane, ki naj mladim dajo vzgled
in naj jim pomagajo z nasveti in z vzbujanjem ljubezni in zanimanja za
naš planinski svet. Saj samo skladno delo med starejšimi planinci in mladino
lahko privede do zaželenih uspehov.

Tajnica - Nedoh Danijela

1 + 2 = 3

!

!

mla
stari

iz prejšnje poslovne
) danes

" 175.903.-

plačati imamo še :

Lit. 42.000.- za 2 nastopa v
Kulturnem Domu

" 9.500.- Upravi Prim.Dnevnika
za reklamo

" 5.500.- Prosvetni Zvezi za uporabo
apraturn in Gregorčičeve dvorane Lit. 58.000.-

Končni saldo v gotovini
s katerim lahko razpola-
gamo

Lit. 118.903.-

Blagajnik
A.Bucik

Trst, 2/4/1965

Ravizor:

POROČILO O OBČNEM ZBORU SPDT

ki se je vršil 2. aprila 1965 v
Gregorčičevi dvorani v Trstu.

- Dnevni red: 1) Poročilo predsednika
 2) Poročilo tajnice
 3) Poročilo blagajnika
 4) Poročilo pregledovalcev računov
 5) Razno - diskusija
 6) Volitve

V odsotnosti predsednika prof. Z. Jelinčiča je podala poročilo podpredsednica dr. Sonja Mašera; najprej pa je pozdravila prisotne člane in predstavnike ŠZ BOR, SGKZ in P.D. CANKAR (Bojan Pavletič, Bogo Samsa in M. Magajna), ki so seveda prav tako izročili pozdrave našemu društvu. Sledilo je poročili tajnice (glej prilogo!).

Nato je podal poročilo blagajnik:

SALDO iz prejšnje poslovne dobe	Lit. 221.673.-
SALDO 2.4.65	<u> " 175.903.-</u>
Razni dolgovi	<u> " 57.000.-</u>
Končni saldo 2.4.65	<u>Lit.118.903.-</u> (glej prilogo!)

Ob koncu poročila je blagajnik še predlagal povišanje članarine (saj je članarina že 11 let enaka!) - predlog je bil sprejet in višina članarine je sledeča: dijaki 240.- lir in ostali člani 500.- lir. Prav tako je poročal, da se je povišala naročnina za Planinski vestnik na 800.- lir - vse to pa bo veljalo l. 1966.

Sledila je diskusija, ki se je vršila na podlagi tajniškega poročila.

Vrstili so se razni predloži:

izleti naj bi se vršili v soboto popoldne in nedeljo - to je nemogoče, ker je večina izletnikov zaposlenih; edina rešitev - manjša skupina z avtomobili;

ustanovil naj bi se mladinski odsek - ena novih nalog odbora;

obnovil naj bi se plezalni tečaj - več reklame, tudi s filmi o plezanju; vaditelji bi bili Sandi Blažina, Marko Lah in Marjo Gec;

v zimski sezoni naj bi se zopet obnovilo zimovanje, po možnosti s smučarskim učiteljem;

Je predlog o krajših nedeljskih popoldanskih izletih v tržaško

ko ali v bližnje zamejske kraje;

(diskusije so se udeležili Marko Lah, Jožko Baša, Primož Možina, v manjši meri tudi drugi - vsem je seveda odgovarjala podpredsednica dr. S. Mašera).

Daljši govor je imel predstavnik ŠŽ BOR Bojan Pavletič, ki je društvu izrazil marsikatero grajo in nasvet - društvo bi se moralo najprej prilagoditi novemu življenskemu gledanju in načinu; izstisniti bi moralo ~~maksima~~ maksimalno kar se da: manj izletov, a boljše organiziranih, za določitev datuma izletov bi se moralo nujno povezati z drugimi društvi; prav tako manj predavanj (z boljšimi predavatelji v gledališki dvorani Kulturnega doma); poleg tega je poudaril dejstvo, da mladino najbolj pritegne tekmovanje zato naj bi društvo organiziralo več tekmovanj - orientacijski pohodi v domačem in tujem okolju; v zimskem času pa bi moralo prirediti zimski športni teden z vsakovrstnim tekmovanjem (tudi v kepanju...) - zmagovalce bi naj pritegnili na poletne izlete z vsaj 1 brezplačnim izletom (kot nagrada). Poudaril pa je, da je osnova in prvi pogoj vztrajnost odbornikov in seveda sodelovanje med starejšimi in mlajšimi člani.

Sledile so volitve; volilnih upravičencev je bilo 38 - izidi so sledeči:

Za predsednika je bil zopet izvoljen prof. Z. Jelinčič.

<u>Odborniki:</u>	1) Dr. Sonja Mašera	-	gl. 37
	2) Alojz Bucik	-	35
	3) Nedoh Danijela	-	35
	4) Visini Ivan	-	33
	5) Jagodic Žarko	-	31
	6) Marko Lah	-	31
	7) Rudež Pino	-	30
	8) Možina Primož	-	29
<u>Namestniki:</u>	1) Bratož Štefan	-	28
	2) Didak Laura	-	26
<u>Nadzorniki:</u>	1) Micheluzzi Danilo	-	24
	2) Urbič Gustav	-	24
<u>Razsodišče:</u>	1) Gec A.	-	27
	2) Godina Vladimir	-	27
	3) Vatovec Ivan	-	25

...	//////	$10 + 25 = 35$	1
...	//////	$10 + 27 = 37$	2
...	//////	$10 + 25 = 35$	3
Gerwäch	..	$2 + 7 = 9$	
Vaisini	//////	$9 + 24 = 33$	4
Rudat	//////	$9 + 21 = 30$	5
Nadale	//////	$9 + 26 = 35$	6
Sala	//////	$7 + 24 = 31$	7
Jaspele'a	//////	$9 + 22 = 31$	8
Jee Kani	..	$2 + 4 = 6$	
Brate's	//////	$7 + 21 = 28$	9
Uzuma	//////	$6 + 23 = 29$	10
Pialak	//////	$7 + 19 = 26$	11
Jadina	..	$1 = 1$	
Kertawan	..	$1 + 7 = 8$	

Nadgarin	..		
Vat eber	..		
Brate's	..	$1 + 1 = 2$	
Pialak	..	$1 + 1 = 2$	Jee 2
Uzuma	..	$1 = 1$	
Uchuluhi	//////	$7 + 17 = 24$	①
Uchuluhi	//////	$6 + 18 = 24$	②
Kertawan	..	$1 = 1$	
Rajadina	..		
Jee	//////	$7 + 20 = 27$	1
Kie kuluhi	..	$2 = 2$	
Vatwan	//////	$8 + 17 = 25$	2
Jadina	//////	$6 + 21 = 27$	3
Uchuluhi	..	$1 + 2 = 3$	
Vatwan	..	$1 = 1$	
Brate's	..	$1 = 1$	

planinskega društva Trst

Malokatero, ali pa nobeno kulturno-športno društvo je bilo tako tesno povezano nele v teh 20 — v vseh 60 letih svojega obstoja po obnovi, z razvojem tržaških Slovencev.

Vsa naša javnost je od prvega početka sledila množično njegovim prireditvam, družbenim in v vsem izletniško-planinskem delu, za spoznavanje, duhovno osvojitve naše zemlje, ki si jo je poskušal sistematično prilastiti tujec v velikem obsegu in ogromnimi sredstvi. Prilastiti si je hotel naše največje prirodne lepote in zanimivosti tudi za materialno izkoriščanje. Bila je prava tekma okrog prelepe podzemeljske jame Dimnice pri Slivju, ki so jo odkrili naši planinci oz. jamarji. S podporo javnosti in s precejšnjimi sredstvi jo je PD pripravilo za eno prvih zanimivosti širše tržaške okolice. Enako kot divaško Vilenico.

Razumljivo je tedaj, da so bili njeni izleti zelo številno obiskani, družbene prireditve pa zelo cenjene. Imelo je od prvega početka svoj sedež v Narodnem domu in je z njim vred tudi pogorelo. Kmalu zatem je postalo cilj pravih zločinskih spletk tržaških fašistov, ki so s skrivnim vdorom v Dimnico podtaknili vojaško puško. Pred sodiščem so naši dokazali zločinsko dejanje, ki so ga od daleč opazovali. Naši so bili pred sodiščem sicer oproščeni, vendar so fašistična oblastva društvo razpustila že v septembru 1923. leta. Napadalcji so dosegli svoj cilj: ugrabili so Dimnico in Vilenico.

A zgled je koristil. Naša mladinska društva, posebno športna, so razvijala pod fašizmom stalno planinsko-izletniško dejavnost po vsem Krasu in Posočju.

Po porazu nacifašizma se je društvo seveda takoj obnovilo. Se zaradi razčlenjenosti povojnega družbenega življenja ni bilo vedno tako množično središče našega javnega življenja, vendar si je od prvega trenutka dalje pridobila naklonjenost vse naše javnosti s svojimi družbenimi prireditvami in z vztrajnim navajanjem javnosti v naravo. Ni to fraza. Od nedelje do nedelje in ob praznikov je eden od treh opremljenih tovornjakov (takrat je bilo splošno pomanjkanje prevoznih sredstev skoro ni bilo, a če so bili, so bili zelo dragi, vozil na Kraške planote in Julijske Alpe Tržačane, društvo je skrbelo za prevozna sredstva in za potne dovolilnice, kar je bilo takrat še zelo težavno, a jih je PD za planinsko skupnost vztrajno premagovala.

Menda ni pomembnejšega vrha ali kraja naše Primorske, ki bi je naši ljudje ne obiskali in poznali, začeni z Glinščico, Volnikom, Slavnikom, Vremščico. In to več kot enkrat: na Nanos, Kucelj, Golake tudi preko 10-krat v tej dobi. Da o Beneški Sloveniji komaj govorimo: na Ivananc, Muzce, Matajur, Zapadne Julijce (na Višn), Montaž, Kanin, Višarje, Lovca, Ojsternik. O osrednjih Julijcah nočemo podrobno niti govoriti, preveč je bilo tradicionalnih obiskov na Triglav in bližnje vrhove, — ter seveda tudi v vso ostalo, tudi dolinsko Slovenijo, tja dol do Učke, Čabranskih polc, do Plitvičkih jezer.

V prvih 10 letih po vojni smo imeli veliko gibanje z letovanjem v vse doline Posočja od Mosta do Bovca, od Bleda in Bohinja do Koroške. Poleti eden do tri tovornjake vsako nedeljo vsaj za teden dni za manj premožne sloje. Tudi tu ne bomo šteli stotin naših ljudi, ki so mogli v lepo naravo vsaj v letnih časih.

Druga oblika hoje v naravo, ki, žal ni zavzela množične oblike, so bila zimovanja, smučarska tekmovanja, posebno v Črni vrh, Kranjsko goro, Ledkoren, na Livek, Lokve - Lazne, Idrijo - Vojsko, Čabranske polce, Trbiž, Višarje. Vendar je bilo naše društvo skoro edino, ki je v tolikšni meri razgibalo našo mladino v zimsko naravo v povezavi z drugimi primorskimi planinskimi društvi, posebno s Kopro, Idrijo, Postojno. Z enim in drugim udeležtvovanjem moramo omenjati planinske pohode, planinsko-atletske pohode v naravo, kar se žal, še ob športnih tednih n. pr. z Borom ne more prav obnesti.

Dve panogi vrhunškega planinskega udeležtvovanja, plezanje v Glinščici ter jamarstvo, sta dali pri vseh prizadevanjih le malo uspeha. Vendar pri vsem tem ni naše prizadevanje nikdar odnehalo.

Planinska propaganda je bila še vedno nezadostna in je predstavila vrsto najpomembnejših tukajšnjih in slovenskih planinskih predavateljev.

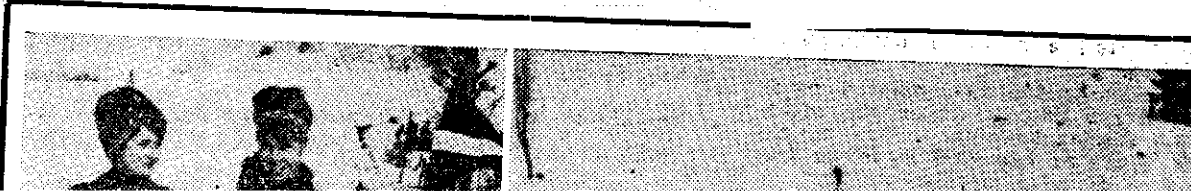
Da se je udeleževalo vseh pomembnejših množičnih dejavnosti, je komaj treba omenjati. Udeležili smo se udarniškega dela pri železnici iz Sezane v Dutovlje, 1948, v Novi Gorici, pri Sv. Jakobu v Trstu, pri gradnji Vojkove kočje na Nanosu večkrat. Pomagali smo pri obnovi nove Tržaške kočje na Dolcu kakor tudi Spičke pod Jalovcem, kočje v Trenti, dasi naravnost uprave, zaradi prevelike oddaljenosti, nismo mogli prevzeti.

Vendar smo bili v povezavi z našo planinsko matico v vsej dobi, kar nam je mnogo in nesebično pomagalo pri vseh panogah planinstva in za njih razvoj.

Vsekakor je bilanca našega dela precejšnja, četudi je le komaj na kratko omenjeno. In kljub planinarjenju neugodnim časom, je vendarle v počasnem razvoju.

Ne smemo pozabiti med tem proslave 50-letnice ustanovitve našega društva. Planinski vestnik nam je dal prostora v svojem glasilu za posebno številko, ki nam bo ohranila marsikak spomin iz preteklosti. Vodstvo Planinske zveze Slovenije nas je za to priložnost obiskalo za skupen izlet po Tržaškem ozemlju.

ZORKO JELINČIČ

Občni zbor SPD

3/4/65

V Gregorčičevi dvorani v Ulici Geppa je bil sinoči redni občni zbor Slovenskega planinskega društva v Trstu. Po običajnih formalnostih odobritve dnevnega reda je odbornica dr. Sonja Mašera v odsotnosti predsednika prof. Zorka Jelinciča, ki je trenutno bolan, v glavnih obrisih omenila dosedanje delovanje društva. Društvo je moralo v zadnji poslovni dobi premostiti težave v zvezi z odborniki, ter s prireditvami izletov, tečajev in podobno. Bolj obširno je bilo tajniško poročilo, v katerem so bile navedene vse prireditve in izleti ter tekmovanja, ki jih je SPD organiziralo v zadnjem letu delovanja. Po blagajniškem poročilu se je med prisotnimi člani razvila dokaj živahna diskusija o težavah in o novih spodbudah. Prisotni so tudi predlagali nekatere nove prijeme, ki jih bo novoizvoljeni odbor ozel v pretres ter jih skušal izpolniti. Po pozdravnih govorih predstavnikov SZ, Bor, PD «I. Cankar» in SK-GZ, je bila izvoljena volilna komisija, ki je vodila volitve in za novega predsednika je bil ponovno izvoljen prof. Zorko Jelincič in občni zbor je še novoizvoljenemu predsedniku izrazil topla voščila za čimprejšnje okrevanje.

Poročilo
Glasnik predsednika dr. Mašere na občnem zboru SPDT

2. aprila 1965 - Ul. Geppa 9

Otvorjam redni občni zbor Slovenskega planinskega društva v Trstu s sledečim dnevnim redom: poročilo predsednika, tajnika, blagajnika, Pregledi računov, Razno in razrešnica odboru. Predlogi za volilno, volitve.

V odsotnosti predsednika Zorka Jelinčiča, ki je na zdravljenju in kateremu pošiljamo naše prisrčne voščila, da bi kmalu ozdravil in se vrnil med nas, bom predsedniško poročilo podala jaz.

Najprej pozdravljam vse naše člane in vse predstavnike drugih društev, ki so nas počastili s tem, da so se udeležili našega občnega zбора, Mariota Magajna za pd. I. Cankar itd. Naš zadnji občni zbor se je vršil decembra 1963 in je zato današnji občni zbor za par mesecev bolj pozen, to pa zato, ker smo hoteli zaključiti zimsko športno aktivnost in dati možnost novemu odboru, da se spoprime s celotnim programom novega leta. Mislim, da bi bilo dobro, da se ta datum obdrži tudi za prihodnje leto. Lanski občni zbor, ki je bil zelo razgiban je pomladil odbor s tremi mladimi člani in vse je kazalo, da bo odbor zelo aktiven. Žalibog je tedanja tajnica kmalu odstopila, ena nova tajnica ni mogla prihajati na seje zaradi oddaljenosti svojega doma, druga radi službe, zato je moral odbor, takoj v začetku poseči po novih rezervah; v odbor sta se vrnila dva namestnika. Štefan Bratož in Stanko Perovšek, ki pa sta itak kot namestnika vršila svojo dolžnost kakor prejšnja leta. Namesto tajnice je odbor kooptiral članico Danielo Nedoh. Kakor vidite smo imeli srečno roko, dobili smo odlično moč, ki drži naše tajniške posle v najlepšem redu.

Suhoparne številke vsakomesečnih izletov, predavanjih v zimskem času, o pohodih o smučarskih tekmah, vam ne morejo podati vsakoletne slike delovanja in prizadevanja odbora, mi sami se zavedamo, da je naša najpomembnejša naloga nuditi mladini možnost, da hodi v gore, da gore vzljubi tako, da se

k njim vedno ~~vrača~~ vrača, ker samo v gorah se mlad človek nauči vztrajnosti v borbi, tovarištva v potrebi, samozavestnosti v nevarnosti in skromnosti. Te lastnosti so mu potrebne ne samo, da si ustvari srečno življenje ampak tudi, da postane koristen član človeške družbe. Razen tega je naša dolžnost nuditi našim ljudem priliko, da spoznajo čimbolje vso našo lepo slovensko zemljo. Koliko lepote je skrite po malo znanih pobočjih Trnovskega gozda, po senčnih dolinah Baške grape, da ne govorim o naših lepih Julijcih! Kolikokrat nam ni uspelo uresničiti izleta, ki bi bil zelo zanimiv, samo zato, ker ni bilo zadosti prijaviteljev, in to verjetno, ker nismo znali zbuditi zadosti zanimanja za izlet. Mislim, da je propaganda naša šibka stran. Verjetno moramo tudi slabi propagandi pripisati razlog za neuspeli poskus plezalnega tečaja v Glinščici. Saj učiteljev nam ne bi manjkalo. Tudi Sandi Blažina se je ponudil, da bi poučeval. Upam, da se bodo še povrnili časi, ko so bili prav Slovenci najbolj aktivni in številni med tržaškimi alpinisti. Smučarske tekme v Črnem Vrhu so nam odkrile nekaj mladih talentov, katere bi bilo škoda, če ne bi kultivirali in bi jih izgubili. Moram se zahvaliti profesorju Bojanu Pavletiču, ki je pomagal pri organizaciji tekem. Jasno je, da rabimo okrepitev odbora prav za delo na tem področju. Pozivam mladino, da naj danes zbere med sabo take odbornike, ki so pripravljeni žrtvovati nekaj svoje časa in svoje udobnosti za delo v društvu. Njihovo požrtvovalno delo bo bogato poplačano, če bo prihodnji občni zbor lahko prikazal pomlajeno in vsestrahsko razgibano Slovensko planinsko društvo.

I T E M I S S A E S T .

(Razmišljanje z gorske poti)

Saj še sam ne vem več prav dobro, kdaj in kako je padlo name tisto težko spoznanje, a zdaj to sploh ni problem. Glavno je, da sem doživel tisti dan v vsem njegovem bistvu, da sem ga dotrpel do konca, da sem, kot se reče, izpraznil kupo do dna. In kje si zdaj trnjeva pot, kje si zdaj hrepenenje razpokanega srca, kje si strogi pogled gore? Nikjer ga ni in povsod je, ker je v meni samem. V razvalini je torej še nekaj sonca. Grem skozi mesto in težak pogled Montaža plava tam nekje nad nebotičniki. Grem čez gmajno in oster pogled Viša je nad bodičastimi borovimi krošnjami. In človeka zebe pod tistimi strogimi pogledi, boli ga in tlači, joj, tako ga tlači in muči in mu rine glavo v rdečo kraško prst in skozi brinovo bodičje. Kje si nèbes, da dopustiš sužnju tako dotrpeti, da dovoliš človekovi duši izkrvaveti do dna?

Tu se začinja moja zgodba, morda žalostna, morda neverjetna, a za božjo voljo, človek, razumi jo, tako kot je, tujo če hočeš, ali stokrat doživeto, samo razumi jo tako preprosto in naravno, kot dojameš dehteče narcisne poljane tam v Martuljkovem naročju, miren, vzravnani, učaran. Odšel bom iz doline, da bi prišel na vrh in tja bom tudi prišel, ker tako hočem, ker tako moram. Začel bom z vaškim potepuhom in pijancem in končal bom z daritvijo svetega obreda, brez cerkve, brez mašnika in brez vernikov, sam ... povsem sam.

Zgodnje jutro je bilo kar vablivo, pač tako, kakor se zdi lahko vablivo tisto umito nebo in sočna rosa v neskončni tišini Ovčje vasi človeku, ki mu je vsako vlakno njegovega tkiva prepojeno z ropotanjem avtomobila, z žvenketanjem kovancev in s tolikim drugim šumom. Vstal sem vesel lepo obetajočega dne, dvakrat z glavo okusil trdoto poševnega stropa moje podstrešne sobe in že me je srce žejalo gor, navzgor, nenehno in samo

navzgor. Z vlakom sem se pripeljal pod večer prejšnjega dne in to je bil moj prvi grižljaj krasote planin in gora. V nedeljskem jutru sem se kar tako odpravil tja gor pod lavinal, da bi videl Zajzero in njeno okolico, kako se prebuja in kako sečisti. Napravil sem se na pot, kakor sem bil sklenil, ko sem se zbudil v razmetani izbi in sem potem zapustil izbo in vas, brez zajtrka, žejen lepote in mimo nje še marsikaj drugega in sem šel.

Tam za Ovčjo vasjo nekje, kjer se križajo bele poti, mi je prišel nasproti prvi in edini človek. Prav na križišču sta se srečeli najini tako, tako zelo različni poti: moja iz belih rjuh podsrešne hotelske sobe in njegova iz pokopališke kapelice, kamor se je pijanec ponoči zvrnil. "Tukaj ni nobene poti," mi pravi on.

Jaz ugovarjam: "Tu so vendar štiri poti."

"Kaj? Tukaj ni poti. Razumeš, tu ni poti, ker je ne more biti. Poslušaj me dobro, odpri oči in poglej me dobro. Me vidiš? Tak kot sem ti pravim, da tukaj ni poti. Pot je samo ena in ta pelje domov. Razumeš fantina, jaz pa doma nimam nikjer in tudi, kaj bi meni dom. Moj dom je ves svet. Ha, vidiš tisto smreko, ona je moja žlica in ta kamen tukaj, to je moj mehki naslanjač in tam tiste križe, ali jih vidiš? Tam živijo moji bratje, prav vsi veš in nihče mi ne zbeži. Ja, saj ne rečem malo suhi so in mrzli tudi, ampak dobri, hudič če so dobri. Stokrat jim ^{pljunem} ~~pljunem~~ v obraz, pa se nihče ne pritožuje. Pojdi tja ti in pljuni jim v obraz, če se jim upag. In če ne greš, si šleva."

Povesil je glavo kot bi ga nanagloma nekaj žalostnega spreletelo in sključen kot bi vdano prosil, je tiho šel mimo v svoji zmečkani obleki. Gledal sem za tisto prosečo sklonjeno glavo, ki si zna izprositi samo zasmeh in sem se mu od daleč zasmel, jaz samopašep tržaški študent z novo, lepo pisano srajco, njemu, ki je bil potepuh in pijanec. In on se je še enkrat obrnil: "Nasvidenje gospod, pa srečno pot." Tako je bilo tam na križišču.

Potem sem šel dalje po poti v hladno jutro. Zahotelo se mi je peti in sem zavriskal, da je šlo skozi ušesa. Saj veste, kako lepo je človeku,

ko zaduha nov zrak, hladen, čist in svoboden gorski zrak, kjer vse tako mocno diši po vlažnem lesu, kjer vse tako čudno šepetne v mirni razpotegnjeni tišini. So v življenju čudoviti trenutki, ko človek nič ne misli, ko samo čuti in doživlja, doživlja in čuti. Tako mi je bilo na tisti stezi pod ~~Višem~~ Višem, kjer nisem več čutil okov mestne sužnosti in se mi je zazdelo, da sem zaživel z bistvom narave v enem samem plamenu, ko da bi se povzpental po vertikalni perspektivi, gor, gor v neskončnost in brezčasnost, v popolno odtujitev nam že tako in tako tujemu svetu. In tam med spogledljivimi korčki po mahovnih preprogah in sredi krvavečega rododendrona sem bil končno bogat in tako zelo vesel sveta in življenja in narave, tiste lepe narave. Res je, tudi na onega potepuha sem se bežno spomnil, tudi on je del življenja. Morda je bil nekoč drugačen pa je klonil pred obupom, pred razočaranjem, morda zaradi nesreče. Vseeno mi je, zdel se mi je kot potapljajoči se splav sredi ladjevja. Še sem ga videl v mislih, ko se je sključen oddaljeval pod tistim lepim drevjem v zmečkani in zamazani obleki. Morda bi se mu ne bil smel smejati, kdo ve? Kaj ni bil morda moj smehljaj prav nič podoben joku? Ne, ni bil jok in tudi smeh ni bil. Bil je zasmeh. A kaj bi zdaj to. On je on in se zadržuje s steklenico vina in z gluho in slepo vsakdanjostjo. Jaz pa sem tu in se bližam vrhu. Veš kaj, potepuh, tam gori se bova o vsem lepše in mirnejše pogovorila. Počakaj še malo.

Ko sem tako preobračal svoje misli in jih zbiral in razdvajal, so se od Viševe strani pripodile po nebesni modrini bele krpe in so se kar vidno hitro družile in spet cefrale. Navadno me kar precej zabava opazovati igre belih oblakov. Če mirno plavajo čez nebo, jih imam za bele lokvanje na modri vodni gladini in če se kopičijo nad horizontom, se mi zdijo kot fantastična scena narave na podiju igre našega življenja. A zdaj so se mi zdeli preveč nemirni in prestrašeni, kot da jih narava lovi in zbira in vabi za novo gorsko predstavo svoje moči in nepremagljivosti, namenjeno nam ljudem. Če bo res začelo deževati, sem si mislil, se bom do tedaj že desetkrat lahko vrnil v hotel. Še nekaj me je neprijetno prizadelo: moj se je začel pritoževati, ker je bil prazen. Tudi želodec lahko malo počaka ^{žalost}

in sem brcnil s steze odlomljeno in že suho vejo. Rastlinje je bilo tu že lepše in razkošnejše. Spominjam se razcvetelih vej velikega rododendrona, ki se je razsanjano zibal v vetru, v vetru, ki se je priplazil do sedla in se prosto spustil v Zajzero. Pozdravit me je prišel tudi lep črn in rumen močerad, ki se je prestrašen umaknil, ko sem hitro šel mimo. Pravzaprav, zakaj pa sploh tako hitim, me je spreletelo, mar nisem na počitnicah? Nisem se dal dvakrat reči in sem sedel na leseno grčo ob stezi. Prav prijetno je bilo, da sem se malo odpočil, saj nisem bil tako utrujen, a lakota mi je nekoliko nagajala. Medtem sem se bil že toliko dvignil, da sem imel že kar lep razgled. He, to ni kar od muh; da sediš tako na visokem zgodaj zjutraj in daleč od ljudi. V samoti sredi smrek in macesnov, se oglaša človeku njegovo srce, njegovo dobro srce vse glasneje in topleje. Kakor da bi se tainstveni glasovi neizgovorjenih misli in čustev spustili z bližnjih vrhov, nenehno trepetajo v vejevju in tišina je lepa, mehka, tako neskončna, da bi človek poslušal oblake drseti po nebu.

Nenaden bobneč odmev iz daljave. Kaj bo?

Oblaki so medtem prepredli nebo, modrina se je izgubila v neznanó, veter močnejše piha, v daljavi grmi in jaz sem lačen. Vse to me je preblisknilo, ko sem se zbudil iz razmišljanja in sem se zazrl v mrke in zgubane in črne obraze očakov okrog mene. Zdaj so bili strogi in jezni, kot bi me hoteli v svoji statični mogočnosti zriniti v dolino. ■

"Montaž, Viš, Nabojs, vsi trije ste zahrbtni izdajavci, nevredni, da vas kdo občuduje in grdi ste, kupi kamenja. He, kaj mi pa moreš ti, stara razvalina, pribita na svoj kos zemlje in mrtva vsemu živemu. Tako, da veš. To je bil moj odgovor, poln užaljene razposajenosti in nemočnega posmeha tistemu daljnemu odmevu grmenja. In še več! V trenutku sem sklenil, naj me stane kar hoče, šel bom naprej, vsaj do bivaka pod Lavinalom moram. V pol ure bom v njem. Tako sem šel! Nisem gledal v vrhove nad mano, a čutil sem na sebi vse njihove ostre poglede in vsakega posebej. Nisem se jih bal pa kljub temu mi je bilo neprijetno. Gnala me je samozavest, ker nočem, ker moram.

Spotaknil sem se, ker sem nerodno stopil in sem začutil, da so se mi začele tresti mišice v nogah. To ni nič, sem si rekel, malo vode popijem, pa bo v redu. Nisem dobil vode. Sredi snežišča sem se ustavil in počepnil. Razbrskal sem zgornjo plast umazanega snega in s spodnjim, čistim snegom sem si napravil kepo, da bi iz nje srkal vodo. Kako je bila dobra, osvežujoča, angelska. In potem? Potem sem klecnil prvič in drugič in vedno pogosteje. Ko sem prišel do novega snega sem si spet stisnil kepo vode in sem hodil naprej. A kaj bi lagal, nič nisem hodil, vlekel sem se navkreber, kot liže stopnice senca človeka, ki se vzpenja po njih. In kaj bo zdaj? Prva kaplja, velika in mrzla me je zazebla na tilniku, nekaj časa nič, potem druga na licu in vedno pogosteje so začele padati debele kaplje. Ko je taka kaplja padla v prah na stezi, se je zdelo, da je tam ostal kovanec. Joj, kako smešno, hodil in mečkal sem kovance drugega za drugim, ne, ne, nisem jih mogel vseh, bilo jih je kar naenkrat preveč. Sto milijonov in jaz med njimi in na njih. Saj sem vendar bogat. Ti nesrečna glava, saj ni nič posebnega, če me po naporu začne boleti glava, a prav zdaj, prav zdaj. K vragu še glava! In zakaj postaja vse tako temno, kje so gore, ni jih več, kje je dolina, ne vidim je več. Sam sem ostal, razumete, sam ... sam .... sam.

In zdaj, kaj je bilo? Poblisnilo je in treščilo prav blizu mene, sem sploh še živ. Zdi se mi, da se lomijo stebri neba. Tudi stebri moje vere v samega sebe se že lomijo. Človek, ustavi se, postoj in vrni se, človek, ne nori! Ne, ne, ne morem, nočem, jaz grem naprej, ne smem se umakniti. Do bivaka moram! Preklete, že dve uri hodim in še se mi umika, strela, saj se mi umika vedno bolj. Daj, bivak, počakaj za hip, glej, obljubljam ti, niti koraka mimo tebe, samo do tebe, do tebe razumeš.

Zvrnil sem se ob starem macesnu, nisem mogel dalje, res nisem mogel. Oklenil sem se izlizanega lesa in sem otroško zajokal.

Tedaj je gorski zvonček pozvonil, šest svečnikov rododendrona je zažarelo, na mahu se je razpel rimski misal. Tu se je začela skesana spoved cestnarja, ki leži v prahu med njegovimi novci, začela se je

njegova osebna daritev na oltarju, ki se mu pravi prah na / stezi in v lesenem tabernaklju, ki se mu pravi macesen. Z zadnjimi močmi sem odlomil posušen lesen izrastek in sem jeknil v meglo, ki me je obdajala: To je moje telo, razbičano in uničeno, ker ni razumelo življenja, ker ni doumelo tebe, Narava.

Tako sem molil dalje in dalje, do konca. In ko sem v mislih iztegnil roke nad svetom, sem z gromom zaklical v nebo: Pojdite, dokončal sem. In ognjen meč je presekal nebo. Bila je strela, ki je spet prišla obiskat stari in okleščeni macesen in je odnesla s seboj nenajavljenega mladega gosta, ki ga je srce gnalo na vrh, ki mu ponos ni dovolil nazaj, nad katerim so se maščevali trije togi julijski očaki.

Preden se je zjasnilo nebo nad Lavinalom, je še enkrat močno zagrmelo in od zgoraj je dejal Montaž: "Vstani iz prahu, človek, in pojdi v svet z večjim spoštovanjem do sveta, zakaj četudi smo tu pribiti in nemi, te lahko stremo;"

In od spodaj je dejal potepuh: "Nasvidenje gospod, pa srečno pot." Tako sva se s potepuhom lepo in mirnejše pogovorila.